

ved en ny Lov; men at fortolke givne Love, det er Domstolenes Sag og ikke Lovgivningsmagtens. Dette kun for at viſe, hvor uberechtigede hine Ytringer vare. Der var dog een Ytring af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tſcherning) ved denne Sags anden Behandling, ſom efter min Mening var rigtig; han ſagde nemlig, at det er uklogt — maaffee brugte han et ſtærkere Udtryk, men det var i hvert Fald hans Mening — at reiſe en Konflikt mellem Lovgivningsmagten og Domstolene; det er rigtigt, det er den ſelvsamme Betragtning, ſom nu leder mig. Naar han dengang anvendte Ordet „uklogt“, var det iøvrigt forſaavidt uheldigt, ſom den, der havde reiſt Sagen, var en privat Mand, og Sagens Udfald jo har viiſt, at det fra hans individuelle Standpunkt ikke var ſaa uklogt at gjøre det. Men uklogt er det tilviſſe at vække Striden mellem Domstolene og Administrationen. Man vil maaffee ſvare — og jeg har hørt Antydninger i den Retning — at man ikke behøver at frygte en ſaadan Konflikt ved denne Leilighed, da diſſe Spørgsmaal ere unddragne fra Domstolene, og man henviſer i den Anledning til enkelte Beſtemmelſer i Lønningslove. Efter min Overbeviſning beroer dette imidlertid paa en Feiltagelſe. Der findes i den Lov, hvorom her er Tale, Loven af 19de Februar 1861 angaaende Retsbetjentenes Lønning, ingen Beſtemmelſe om, at Spørgsmaalet om, hvad der tilkommer de enkelte Embedsmænd, ſkulde henhøre under Administrationens Afgjørelſe; men ſelv om man efter den Fortolkning, ſom det ærede Udvalg gjør gjældende, ſkulde ſee hen til Udtalelſerne i andre Love og navnlig til Udtalelſerne i den almindelige Lønningslov af ſamme Dato, og bedømme Sagen derefter, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det, ſom ved den almindelige Lønningslov er unddraget Domstolene, i alt Fald ikke er ethvert Spørgsmaal om, hvilken Gagering Embedsmænd ſkulde have. I § 7 i den almindelige Lønningslov hedder det kun, at Døggjølſerne af de vedkommende Embeds- og Beſtillingsmænd efter §§ 1 og 2 tilkommende Gage- og Lønningsbele o. ſ. v. blive at forelægge vedkommende Miniſter, uden at hans Beſtemmelſe kan gøres til Gjenſtand

for Domstolenes Afgjørelſe; men hvad der ikke ſærlig er unddraget Domstolene, det hører under Domstolene. Under Administrationen er ſaaledes vel henlagt Opjørelſen og Beregningen af de enkelte Satſer og Dele ved Lønningen, men Spørgsmaalet om, hvorvidt den ene eller den anden almindelige Regel ſkal komme til Anvendelſe, og navnlig om Retsbetjentene ſkulde være underkafte diſſe Regler i den almindelige Lønningslov, det er ikke unddraget Domstolene. Det kan alſaa ikke nytte, at man vil berolige ſig ved den Betragtning, at Spørgsmaalet ikke hører under Domstolene, thi det kan komme ind for dem, og i Forbindelſe hermed ſkal jeg bemærke, at det i hvert Fald er Domstolenes Sag at afgjøre ogſaa dette, hvorvidt Spørgsmaalet hører ind under Domstolenes Afgjørelſe eller ikke. Jeg anſeer det fremdeles for at være ganſke i ſin Orden — jeg ſiger det frit og aabent — om de paagjældende Embedsmænd, der have overtaget Embedet i Henhold til den Fortolkning af Loven, ſom jeg troer, at i alt Fald de Fleſte udenfor Thinget have anſeet for den rigtige, om de, ſiger jeg, naar de paa engang blive affortede et for dem ikke ubetydeligt Lønningsbeløb og det tværtimod den Miniſters Opfattelſe af Loven, hvorunder de nærmest høre, da ikke vilde lade det beroe derved, men æſte en Afgjørelſe ved Domstolene. Nu kan det efter min Overbeviſning ikke være tvivlſomt, hvilket Reſultat Domstolene i ſaa Tilfælde vilde komme til; jeg er overbeviſt om, at dette Reſultat vilde gaae det ærede Finantsudvalg imod, og ſaa have vi hele den uhyggelige Hiſtorie igjen, en Uhyggelighed, der bliver ſtørre end den, vi havde for ſaa Dage ſiden. Dette troer jeg, at vi ſaa meget ſom muligt bør ſee til at undgaae, og det er denne for mig ſaa overordentlig alvorlige og vigtige Betragtning, der fornemlig har bevæget mig til igjen at bringe Spørgsmaalet ind for det høie Thing. Jeg troer, det er af hørſte Vigtighed, for at det konſtitutionelle Liv ſkal kunne trives, at undgaae Konflikter mellem de forſkjellige ligeberettigede Statsmagter. Opſtaaer der forſt Konflikter og Kollifioner mellem diſſe, da vil det konſtitutionelle Liv umuligt kunne holde ſig; der vil affødes af ſadanne Konflikter, naar den ene Stagsmagt ikke respekterer